

086541009

101 KØBENHAVNS
KOMMUNES
BIBLIOTEKER

P. N. Jørgensen

En Vartouskones
Kanefart

RHB

80 72

KJØBENHAVNS
RAADHUS
BIBLIOTHEK

EXLI * BRIS

—

Kjøbenhavnſke Billeder.

Af

P. N. Jørgensen.

VED. A. F. R. HALLK
Amaliegade 3, 2

Nr. 1.

En Bartonskones Kanefart.

Andet Dplag.

(Træsnittene fra Flinch's Etablissement)

Kjøbenhavn.

Forfatterens Forlag og Bøgtrykkeri.

Tryk ved N. A. Scheil.

1846.

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

Handwritten text in the upper middle section.

Handwritten text in the middle section, partially obscured by a stain.

Handwritten text in the lower middle section.

Handwritten text in the lower section.

Handwritten text in the bottom section.

Handwritten text at the bottom of the page.

Handwritten text at the very bottom of the page.

En Bartonskones Kanefart.

2f

N. N. Jørgensen.

Andet Dplag.

(Træsnittene fra Flinch's Etablissement).

Kjøbenhavn.

Forfatterens Forlag og Bogtrykkeri.

Trykt ved N. A. Scheil.

1846.

1472

„Naa, Kone! nu har jeg været nede og sagt til Peer, at han skal spænde for; see nu til, at du og Tøsen kunne komme i Tøiet, som man siger! — Goddag! Hr. Kammerassessor! De er en Klokkestrengsmand, det har jeg sagt før. Hæ hæ hæ! Tiener! Hr. Springberg! er De der? Deres kære Fader i Kiøge har ganske rigtig skrevet mig til, at De skal have 40 Rbd. for Deres egen Mund, af de Penge, som jeg skal sende ham paa Fredag for Hestene, jeg forleden har købt af ham; men nu har jeg Pinedød! ingen Tid til at snakke med Dem; vi skulle ud at køre i Kane; jeg har ikke kunnet have Fred for Kielsing og Tøsen; kom og kør med, saa faae vi at see, hvordan Bæsterne rende, og saa kan De faae de 40 Rbd. naar vi komme hjem.“

„Ja, det vilde ellers være mig en stor Fornøielse, men“ —

„Slidder Sladder! intet „men“. De skal Pinedød! køre med, og det samme skal Mo'er Jensen fra Bartou, som sidder derhenne. Hun har pleiet min

gamle Møster, den salig Siæl. Herregud! da hun døde, fik jeg dog nogle Skillinger efter hende. I dag sa'e jeg: skal jeg partu gjøre en Kanetour, saa skal det være for Mo'er Jensens Skyld, det er foren!" —

„Men Gud! søde Petersen! du vil jo ogsaa tage Peer med; hvormange Personer vil du dog have i Kanen?"

„Syv; det gaaer Pinedød! godt an, Kone! det har jeg sagt før. Kanen har tre Sæder; paa det forreste sidder jeg og Peer; paa det andet sidder Kammerassessor Espegreen og du, med Mo'er Jensen imellem Jer, saa holder hun bedre Varme, det gamle Liv, og paa det bageste Sæde kan Hr. Springberg sidde med Tøsen."

„Med vor Datter, Adelaide? men søde Petersen! det er jo slet ikke sagt, at den fremmede Herre vil sidde saaledes paa det bageste Sæde; — Gud! og tænk saa Kammerassessoren!" —

„Sødeste Madam! det vil være mig uendelig smigrende, at dele Sæde med Dem og den ærede Kone fra Bartou; jeg skal bestræbe mig for, at underholde begge Damerne paa det behageligste."

„Ligeledes vil det være mig en Ære og en Glæde, at have deres Jomfru Datter til Naboerfke; jeg tager nu saa meget hellere imod Deres Mand's interessante Tilbud." —

Det var forleden Søndag Formiddag, at jeg saaledes blev modtaget hos Brændeviinsbrænder Petersen.

Jeg stod med en Anviisning paa 40 Rbd. i Lommen, hvilken min Fader havde sendt mig i et om Morgenen indlobet Brev, — indeholdende desforuden nyttige Formaninger og lærerige Trettesættelser — og Beløbet skulde jeg hæve hos nysnævnte Petersen, Manden, der, som man alt har seet, paa en saa overveiende Maade tvang mig til et Kaneparti; thi Pengene maatte og skulde jeg have samme Dag, jeg turde ikke lade ham fiøre bort fra mig, med mine og Andres Forhaabninger.

„Værsgo, Hr. Springberg! værfsartig at sætte Dem ned! Hør, Kone! gaae nu dog ud og see at faae Tosen til at rappe sig med at komme i Toiet; jeg er færdig til at fiøre; jeg har min tykke Torve-Kavai paa.“

„Men Petersen!“ udbrod Madamen, „tænk dog paa, at det er Søndag; hele den galante Verden er ude at spadserere; du tager vel dog din nye Frakke paa?“

„Nei, Gu' gjør jeg ikke, nei!“ svarede han, „jeg vil ikke spille Heigut i saadan en Kulde, det har jeg sagt før; men nu vil jeg gaae ned og see, om Peer er „rumpet op“, som man siger, saaledes, at han og jeg kunne være hinanden bekiendt.“ —

Brændeviinsbrænderen gif. Jeg begyndte nu med mere Interesse at betragte Selskabet. Kammerassessoren, en gammelagtig Fyr, med besynderlig pæne Manerer, nærmede sig nu Madamen, som saae meget fortrædelig ud:

„Sødeste Madam!“ begyndte han, „jeg er Deres fiære Mand særdeles forbunden for den siældne Glæde, han idag vil lade mig nyde i Deres Selskab; det er, paa Tre! en Dymærksomhed, som aldrig er bleven viist mig de andre Steder, hvor jeg har boet; — naturligviis er det heller ikke enhver Familie, man ønsker en fortrolig Tilnærmelse hos.“

„Gud! Hr. Kammerassessor! naar De vidste hvorledes jeg stammer mig over, at De skal komme til at sidde hos“ —

„Hvad behager? sidde hos? Jeg be'er Dem tusinde Gange“ — og nu begyndte der en hyidskende Samtale imellem Kammerassessoren og Madamen.

Jeg fæstede mit Blik paa den gamle Bartouskone; hun havde imidlertid stille reist sig, og taget en velforet gammeldags Halvkaabe om sig, og sat en Slags Kyse paa sit Hoved, og sad nu, som det forekom mig, i dybe Tanker. Da den Skionne, som skulde være min Dame, endnu ikke havde viist sig, besluttede jeg, for ikke at spille stum Figur, forelobigen at introducere mig hos Bartouskone.

„Det er et overordentligt smukt Veir idag, Madam!“ begyndte jeg, „men det fryser meget stærkt.“

„Det har jeg mæn mærket, da jeg gif herhen,“ svarede hun; „troer De maaskee, at gamle Folk ikke veed saadant noget?“

„Gudbevares! jo; men jeg beundrer kun, at en Kone i Deres Alder ikke frygter for Dvergangen fra

Barmen til en længere Tids Stillesiddende i den strenge Kulde."

„De skal ikke beundre mig, mit Barn! — det var i de Dage! — jeg er ellers vant baade til Barne og Kulde hjemme i Stiftelsen, ja, mæn er jeg saa! Men, maaskee De frygter for mit Selskab i Kanen, unge Herre?"

„Kierreste Madam! De misforstaaer mig ganske! jeg ønskede at indlede en Samtale med Dem; man kommer ofte, selv mod sin bedste Villie, saa saare let til at tage sin Tilflugt til Beiret, naar man søger Conversation med en Dame, man vil vise Opmærksomhed eller interesserer sig for at lære nærmere at kiende; det har De vist ogsaa kiendt mange Exempler paa, i Deres Dage?"

„Ja, jeg har kiendt mange Beirhaner i mine Dage." —

Jeg kan just ikke sige, at jeg blev flau; men jeg følte dog ingen synderlig Lyst til at indlade mig videre med hende. Jeg tænkte ved mig selv, at enten maatte hun eller jeg være tilovers ved det forestaaende Kane-parti, og jeg ønskede ret af Hiertet, at kunne overlade Selskabet Disposition over min Plads i Kanen; det vil sige, imod de 40 Rbd.

„Ja, Gud! gode Hr. Kammerassessor!" hørte jeg nu Madame Petersen sige, „De er nu engang saa overordentlig artig; naar min Mand faaer en Idee eller Grille, saa sætter han sig ofte ud over alle Hensyn.

„Af! men han er ellers en inderlig god Mand! Undskyld, at jeg forlader Dem! jeg og min Datter maa nu skynde os med vor Paaklædning; thi Petersen er altid saa gruelig urimelig, naar han først har faaet Hestene forspændte, og han da skal sidde nede i Porten og vente.“

Madamen gif. Kammerassessoren kastede et flygtigt Blik til mig, der kunde udtydes baade som spørgende og inviterende, hvorefter han med en ziirlig Compliment henvendte sig til Bartouskonen:

„Naa, kæreste Madame Jensen! — er det ikke Madame Jensen! — af! nu husker jeg det; jovist er det Madame Jensen! — jeg skal altsaa have den Ære at være Deres Sidemand; det vil glæde mig meget at tale med Dem; jeg er heller ikke saa ganske ung; gienfaldige Erfaringer give letteligen Stof til en interessant Conversation — Gud! sødeste Kone! — tillad mig! — De bør for Himlens Skyld have Deres Halstørklæde trukket tættere sammen; det er saa bitterlig koldt udenfor.“

Han er inde i Bartous Mysterier! tænkte jeg.

„Hiertelig Tak! gode Hr. Assessor! bliv ikke vred, hvis jeg ikke siger det rigtigt. Af, ja! der er mæn lobet meget Vand til Stranden, siden jeg sidst fiorte i Kane; jeg var dengang kun 16 Aar gammel; det var i høifalig Kong Christian den 7des Tid, 5 Aar efter at Byen brændte; jeg havde staaet til Confirmation Aaret forhen, 5 Aar og et Par Maader efter at Slottet

brændte, og samme Aar, da Bisen udkom, om de uar-
tige Bogtryffere; — Herregud! — og jeg er født
samme Aar, som høifalig Kong Frederik den Siette
kom til at regere os."

„Altsaa er De nu — lad mig see — hi nu lidt —"

„61 Aar, gode Hr. Assessor!"

„Ganske rigtigt! thi naar man trækker 1761 fra
1845, saa faaer man 84 — Gode Gud! er det 84
Aar siden, at de fiorte i Kane?"

„De misforstaaer Madame Jensen," afbrød jeg
nu Kammerassessoren; „hun siger, at hun er født
samme Aar, som Frederik den Siette — naturligviis
som Kronprinds — tiltraadte Regeringen, og det var
i Aaret 1784; endvidere siger hun, at hun blev confir-
meret 5 Aar og et Aar Maaneder efterat Christians-
borg Slot afbrændte, hvilket maa være 1799, thi jeg
kiender ogsaa Bisen, som udkom dette Aar, og Slottet
brændte 1794; endelig siger hun ogsaa, at da hun sidst
fiorte i Kane, var det 5 Aar efter at Byen brændte;
følgelig maa det altsaa have været i Aaret 1800, thi
Kiøbenhavn's sidste store Ildsvaade skeete 1795."

„Ja, men du milde Skaber!" udbrod Kammer-
assessoren, „saadan en Regnemaade har jeg dog aldrig
kiendt til, selv imedens jeg var i Collegiet!"

Her bleve vi afbrudte ved Madame Petersens og
hendes Datters Indtrædelse; de vare begge iførte
meget elegante Vinterdragter; i samme Dieblif aab-
nedes Stuedøren ud til Gangen paa vid Gab, og

et af de originaleste Exemplarer af en Bondeskarl, som jeg nogensinde har seet, fremstillede sig paa Dørtærskelen.

„Jeg sku' hilse fra Husbond og si'e," mælede han, „at nu hulder han i Porten med Slæden; — og saa ska' jeg si'e, at nu vilde han itte vente ikke, for — æ — han vilde itte sidde dernøre og sylte Valle etter Madamen og Jamsfruen.“

„Men Gud bevare mig vel, Peer!“ udbrod Madamen, „kom dog indensfor og luk Døren; al Varmen trækker jo ud paa Gangen.“

„Tak for ved!“ svarede han, „men Husbond han sa'e ellersens, at jeg sku' blive staaendes i Døren.“

„Hør, min gode Ven,“ begyndte Kammerassessoren, „din Husbond har dog vist ikke sagt, at du skulde være uhøflig imod Damerne?“

„Næi, det har jeg itte faaet nouen Ordre paa ikke,“ svarede Peer.

„Søde Mama! lod nu Jomfru Adelaides Solvstemme, „lad os endelig skynde os at komme ned; Du veed jo, hvorledes Papa er. — Gud! hvor det er utaaleligt!“

„Hør, mit Barn!“ tog Mo’er Jensen til Orde, „det er ikke smukt, at Fremmede skulle høre, at et fiønt, ungt Blod, som du, taler saaledes, naar din Fader vil unde dig og os Allesammen en Fornøielse. — Vilde ingen af de Andre gaae først, saa vil mæn jeg; thi det er Synd, at den gode Hr. Petersen skal sidde nede i Kanen og fryse.“

Med disse Ord gif Mo’er Jensen ud af Døren og forsigtig ned ad Trappen. Kammerassessoren hød Madamen paa en nydelig Maade Armen.

„Sødeste Madame Petersen!“ sagde han i en Smørtone, „tillad at jeg ledsager dem ned til Kanen. — De befinder Dem dog vel, bedste Kone?“

„Gode Hr. Kammerassessor!“ svarede hun med brudt Stemme, „jeg er — jeg skal sige Dem — nei, en anden Gang — af! jeg er i dette Dieblif meget ulykkelig.“

Hun fulgte derpaa med Kammerassessoren ned ad Trappen. Jeg nærmede mig nu Jomfru Adelaide,

som holdt sit Lommetørklæde for Dinene. Peer stod uførtroden i Døren.

„Det fryser — om Forladelse! — Tør jeg byde Dem min Arm, Jomfru Petersen! — maa ieg have den Ære at ledsage Dem ned til Kanen?“ — saaledes begyndte jeg mit Præludium i min Forlegenhed.

Intet Svar, kun et Suk bag Lommetørklædet.

„Deres gode Moder og det øvrige Selskab venter Dem;“ vedblev jeg igien; „Deres Hr. Fader har idag viist mig den Ære, at indbyde mig til Deeltagelse i Familiens Kaneparti; — saavidt jeg veed, troer jeg nok, at jeg skal — jeg mener, at De skal sidde ved Siden af mig; — tilgiv, at jeg som Ubekjendt vover at — — Hvad staaer dit Bæst og griner af? henvendte jeg nu til Peer, hvis underlige Grimacer jeg i dette Dieblif bemærkede.

„Jeg har itte griint ikke,“ svarede han, „men — æ — jeg vendte barestens min Skraa i Mynden, ska' jeg si'e vos“.

„D! jeg faaer saa ondt!“ sagde min Dame nu.

„Peer!“ raabte jeg, „Jomfruen faaer ondt!“

„Ja, ded har jeg itte faaet nouen Ordre paa ikke,“ svarede han.

I det samme kom en Pige ind med Brænde til Raffelovnen.

„Hør, lille Stine, Mette, Sidse, eller hvad Pokker du hedder, — bring hurtig et Glas Vand, Jomfruen der har faaet ondt!“

„Har Jomfruen faaet ondt?“ svarede hun; „ja,

Bandet er frosset i Spanden derude; jeg kan gjerne hente et Glas Vand nede ved Posten; men jeg troer ikke at det er sundt, for hendes Fader er nede i Porten."

Jomfru Adelaide laante Nigen et Blik, — et Blik, hvori den yndigste Siæleadel — hvis det forresten ikke var en anden Følelse — udtalte sig, og gif derpaa, uden at sige et Ord, ud af Døren og ned af Trappen. Jeg og Peer fulgte ufortovet bag efter.

Da vi kom ned i Porten var det øvrige Selskab kommet til Sæde. Petersen sad paa det forreste Sæde og holdt paa Hestene, og paa det andet sad Mo'er Jensen, imellem Kammerassessoren og Madame Petersen.

„Naa, Hr. Springberg! er De der? — Hvad Fanden gaaer der af Tosen? De har dog vel ikke villet lære hende Catechismus, som man siger?"

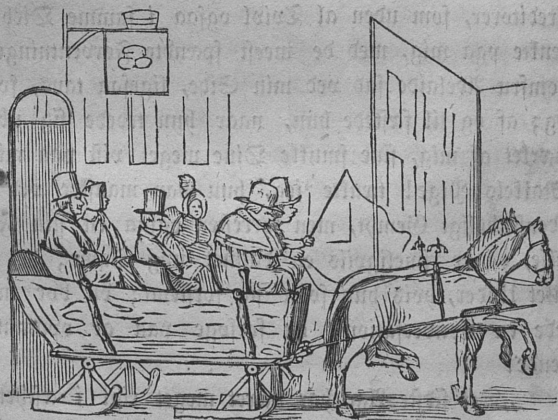
„Næi, Husbond! ded var den Unde sloite mei! Løgn, dersom Nouen vilde s'e ham ded paa!" svarede Peer.

„Ja, ja! godt begyndt er halv fuldendt! det har jeg sagt før. Naa, Hr. Springberg, spring op til Tosen! hun sidder jo allerede paa Sædet; — De staaer jo, Pinedød! og fingererer ved Kanen, ligesom en Knipslingskræmmer ved en Papirsæske! — saaledes! — Hei! Peer! kom du herop til mig; du skal være vores Livskudssk; det seer ogsaa mere fornemt ud; ikke sandt, Kone? — Saa! nu ere vi færdige til at kiøre, Mo'er Jensen!"

„Ak, kiære, gode Hr. Petersen!“ sagde Mo'er Jensen, idet hun tørrede sine Dine, „naar jeg tænker mig 45 Aar tilbage, da jeg sidst kiorte i Kane med min første Kicerefte, Styrmanden, saa bliver jeg saa underlig tilmode; der har mæn mange Dele forandret sig, siden den Tid. — Tak for Deres Godhed! men kiør mig blot en ganste lille Tour, saa er jeg fornøiet; saa vil jeg aldrig mere kiøre i Kane i denne Verden!“ —

„O, ja! kun en ganste lille Tour!“ gientog Madame Petersen.

„Kiør til, Peer!“ raabte Petersen; og nu gik Toget ud af Brændeviinsbrænderens Port.

Læser! Du maa kunne see, hvorledes jeg sad i det; — kan du fatte mine blandede Følelser?“

Hvormange Gadehjørner vi vare dreiede om ad, skal jeg vanskelig kunne sige, da jeg kun havde Die og Dre for det respectable Selskab, hvori jeg paa en Maade var optaget som reisende Medlem; de ydre Omgivelser passerede for mit Blik, uden at vække min Opmærksomhed. Jeg havde i nogen Tid siddet taus ved Siden af min Dame, hvilket saa at sige, er imod min Natur; men deels kunde jeg selv ikke overvinde den Forlegenhed, jeg følte, ved at have været Bidne til den Mesalliance, som tyngede paa Selskabet, ihvorvel jeg nu kunde indsee, at den for en Deel maatte have sin Grund i Bartouskonens Nærværelse, deels kunde jeg ikke lade være at tænke specielt paa mine Creditorer, som uden al Tvivl ogsaa i samme Dieblif tænkte paa mig, med de meest spændte Forventninger. Jomfru Abdelaide sad ved min Side, ligesaa taus, som jeg; af og til fæstede hun, naar hun troede sig ubemærket af mig, sine smukke Dine meget vist paa mig. Staffels Pige! tænkte jeg, hun har maaskee vel et lidenskabeligt Gemyt, men forresten ogsaa en fin Følelse, og er rimeligviis en dannet ung Dame; det er intet Under, hvis hun føler sig forstemt; du bør indlede en Conversation, og forsøge paa at opmuntre hende!

„Det sidste Aar har været meget rigt i æsthetisk Henseende,“ begyndte jeg, „det er et i høi Grad interessant Moment i Literaturen; naturligviis ogsaa hvad det Politiske angaaer.“

„Saa?“ svarede hun lakonisk.

„Ligeledes,“ vedblev jeg, „har Konstens Rige ogsaa et Krav paa en i Sandhed mangesidig Interessse. — I Alar kan man da vente Thorvaldsens herlige Museum fuldendt og aabent for det store Publicum.“

„Saa?“ svarede hun igien.

Hun er virkelig vred! tænkte jeg. Der opstod en lille Pause. Pludselig vendte hun sig til mig:

„Tør jeg spørge Dem, staaer de ikke paa Riobmagergade?“

„Hvad befaler? — om jeg staaer paa Riobmagergade? jeg er virkelig ikke saa lykkelig at forstaae Deres Mening,“ svarede jeg.

„Jeg mener, er De ikke Silke- og Klædefræmmer-svend?“

„Nei, jeg har ikke den Ære. Maa jeg tage mig den Frihed at spørge, hvad der bringer Dem paa det Spørgsmaal, Jomfru?“

„So, tillad mig! De ligner saa uhyre en Herre, som engagerede mig til Polka paa det sidste Maffkebal paa Skydebanen; jeg svarede ham, at jeg var engageret, og blev derfor nødt til at sidde over; thi det var en dog en gruelig Cavalier! — Gud! hvor han dansede rædsomt Hamborger-Skotsk! — Den Dame, som sad ved Siden af mig, havde Kioletoi af samme Monster, som han havde i sin Vest, og hun fortalte mig, at hun havde faaet næsten det sidste af Løiet i den Boutik, hvor han stod, og at han endogsaa havde sagt til hende: at nu var der kun en lille Stump til Tjeneste — Hi hi hi!“

Jeg troer, at jeg i Ordets bogstavelige Forstand sad og gabede paa hende, da Mo'er Jensen i det samme raabte:

„Jh! saa skulde du dog skee en Ulykke, du lange Unge! kaster du Sneeboldte paa gamle Folk?“

„Holdt Veer!“ sagde Petersen, Kanen holdt stille. Vi befandt os netop midt paa Vandkonsten. „Hvad er der i Veien, Mo'er Jensen?“

„Det var den uvane Knegt, som lober derhenne, han slog en Sneeboldt paa mig; — vil De bare betragte! — Det var dog ellers underlig nok, at det just skulde skee, lige udenfor, hvor de trække Lotteriet. Lad mig nu see — „Snee“, det er Nummer 8, og „flaae“, det er Numer 68; — jeg troer mæn, at jeg vil sætte een Mark paa den Ambe.“

„Hør, Mo'er Jensen,“ sagde Petersen, „lad mig ikke høre nogen Snaf om Lotteriet, for saa bliver jeg, Pinedød! vred, det har jeg sagt før.“

„Kicere Hr. Petersen,“ svarede hun, „De er jo ellers en saa god Mand; er De ogsaa af de Folk, som kan nænne at misunde Menneskenes Børn det trøstelige, livsalige Haab, hvori den Høie med den Lave ere Lige? Herregud! man kan dog, hver fiortende Dag, faae det for een Mark; før kunde man hver Uge have det for sex Skilling paa en Riobeseddel; men nu er det da ogsaa blevet forkludret; den forrige Regering havde vistnok sagt: enten skal I have det Hele, eller slets inte noget af det, Børn! — for det er' vi nu Allesammen enige om i Bartou.“

„Hør, Mo'er Jensen! dersom jeg havde Næve i Regeringen, saa sendte jeg, Pinedød! paa Stedet, en Kabinetsskrivelse, som man siger, til Spindestuen i Bartou. Er det en skikkelig Maneer, at sidde derinde og haabe? Det er noget af det Børste, et Lem — jeg er tilfreds hvad Fanden man endogsaa er Lem af! — kan forfalde til, nuomstunder!“

„Nei, veed De nu hvad, min gode Mand! De maa rigtig ikke sige, at det er det Børste, man kan forfalde til, nuomstunder. Dersom jeg var Dronning, saa skulde jeg nok faae min Mand til at lægge visse Folk en Brændeviinsffat paa. Man hører baade den Ene og den Anden snakke om, at Næringskilderne ere stoppede i denne strenge Frost, og saa løber Gud hjælpe mig! Brændevinen muntert fra Tønden og i Halsen paa Hans Majestæts lydige Undersaatter!“

„Det have de godt af, Mo'er Jensen! Der er Fanden til Forskiel paa en Lotteriseddel i Lommen, og en Snaps i Maven. Det var Synd, at misunde den simple Mand Brændeviin i en saadan Kulde; det varmer Kroppen og muntret Sindet, saa at Tungen ikke fryser fast i Kiæften paa ham. Kom ellers ikke til mig, og snak om meer Brændeviinsffat! Jeg og mange andre honnette Mænd paa Lauget burde have Præmie af Landhuusholdningselskabet, fordi vi blive ved at brænde Brændeviin af den rene Kiærne, og Dampbrænderierne skulde, Pinedød! ordentlig rakkes ned i „Folkebladet,“ saa at pæne Folk og fornuftige Patrioter kunde faae mere Respect for det ægte Nationale, naar de

trænge til noget af den Slags, istedetfor at gaae omkring og balancere med den sølle tydske „Kantoffelsuppe.“

„Herregud! søde Petersen“, begyndte Madamen, lad os dog høre“ —

„Herregud! søde Kone“, svarede han, „lad du mig høre passe min Næringsvei!“

„Ja, De maa ikke være vred, gode Hr. Petersen,“ sagde Mo'er Jensen, „men jeg troer dog endnu, at jeg har Ret i, at Brændeviin er meget værre end Lotterispil.“

„Jeg er ikke vred, Mo'er Jensen, „men jeg vil have Ret, hvor jeg har Ret, det har jeg sagt før. — Lad Kammerassessoren sige sin Mening her, han er jo en lærd Mand.“

„Ja,“ svarede Kammerassessoren, „jeg skal vanskeligt kunne dømme imellem de ærede Parter; thi for det første har Lotterispil altid været udenfor Beregningen af min Gage og Pension, og for det andet er jeg Medlem af Maadeholdsforeningen“ —

„Riør til, Peer! — Det sidste var Pinedød! det Allerværste af det Altsammen!“ raabte Petersen. Vi kiorte videre.

„Af, gode Hr. Assessor! hvad er dog det for et nyt Huus derhenne, hvorpaa der hverken er Port eller Gadedør?“ spurgte Mo'er Jensen, efter et Dieblifs Forløb.

„Det er en ny Tilbygning til Assistentshuset, karest Madame Jensen,“ svarede han.

„En ny Tilbygning til Assistentshuset? — D, gode Hr. Petersen! vær saa god at holde stille lidt!“ bad hun.

„Holdt, Peer!“ bød Petersen.

Kanen holdt stille.

„See, see!“ — talte nu Mo'er Jensen, idet hun opmærksom betragtede den nye Bygning, — „det havde jeg mæn aldrig troet jeg skulde opleve at see, at man bygger milde Stiftelser til Assistentshuset; — for det er dog vel et Huus, som er indrettet for honnette Personer, der ere i Forlegenhed for Bærelser, og som kunne komme til at boe der, maaskee imod at forrette indvendig Gierning og betale skikkelige Renter; — derfor er der vel, for en Sikkerheds Skyld, hverken Dør eller Port paa Huset; ikke sandt, Hr. Assessor?“

„Kiereste Madame Jensen,“ svarede han, „det gjør mig meget ondt at maatte sige Dem, at det ikke er nogen mild Stiftelse, — jo, Gudbevares! nok paa en Maade; naturligviis imod 12 Procent! Seer De, det er et Huus, som — jeg veed rigtig ikke, hvorledes jeg bedst skal udtrykke mig — et Huus, hvori der er blevet indrettet hyggelige og forsvarlige Localer for Folks Panter, det vil sige Panter, som ikke kunne faae Plads i det store Huus; naar nu dette store Huus er heelt optaget, saa bliver der formodentlig igien bygget et nyt til ved Siden af, til samme Bestemmelse; jeg er virkelig nødt til at have den Ære at sige Dem: nu eier denne Belgiorenheds-Anstalt en Fierdedeel af Snaregaden. Hvad skal Directionen gjøre? Plads

maa den jo have; Panterne kunne ikke godt sættes ud til Opsigt og Forpleining paa Landet, og endnu mindre her i Byen."

„Men Petersen dog!“ udbrod Madamen, „skulle vi nu ogsaa blive holdende her? — det er dog virkelig alt for galt! — See, alle Folk ere ved Binduerne; — vi skulde jo kun fiøre en ganske lille Tour; lad os dog endelig snart komme hjem; Kloffen er mange!“

„Na, Fanden i Bولد med Kloffen! den er ikke saa mange,“ sagde Petersen. Hvad er Kloffen, Hr. Springberg?“

„Den staaer for 4 Rbd. — om Forladelse! — jeg meente, jeg har ikke mit Uhr hos mig,“ svarede jeg i Distraction.

„Tak! gode Hr. Petersen!“ sagde Mo'er Jensen; „De skal ikke opholde Dem længere for min Skyld; nu troer jeg nok, at jeg veed Besked.“

„Kjør til, Peer!“ raabte Petersen, og atter gif det videre.

„Herregud!“ sukede Mo'er Jensen, da vi kom paa Amagertorv, „der er „Dyvekes Gaard“. Hvis det virkelig er den Gaard, hvori den salig Dame har boet, saa staaer den dog som et Tegn om Lykkens Omstiftelighed; jeg er aldrig kommet forbi den, uden at tænke paa det gamle Ordsprog: „Lykken hun er en underlig Trolld, hun leger med Folk saa mangefold.““
 „Ak, ja! man maa tage det Sure med det Søde her i Verden.“

„Meget sandt min gode Madame Jensen,“ svarede Kammerassoren; „Gaarden har rigtignok i mange Tider været eiet af Eddikebryggere; men jeg forsikker Dem, det er ellers en meget agtværdig gammel Familie; man har aldrig hørt Folk tale ufordeelagtigt om Huusmødrene, og Mændene skulle altid have været særdeles honnette og stræbsomme i deres Vandel. Det vilde virkelig være Synd, hvis Lykken ikke tilsmilede Gaarden, alle Beboerne inclusive. Men da jeg kan mærke, at De interesserer Dem for gamle Minder, vil De saa behage at lægge Mærke til Gaarden med det store udstaaende Skildt derhenne i Bimmelstastet; — kender De den Anstalt, bedste Madam?“

„Nei, mæn gjør jeg ikke. Det er dog vel en honnet Anstalt?“

„Det er Adressecontoiret, Madame Jensen.“

„Herregud! ja, den Anstalt er mæn et Tegn om Lykkens Langmodighed og Regeringens Naade. Den blev stiftet sex Aar førend at Peter Tordenskiold opbrændte den svenske Flaade i Dyrhøjen, og den har nu floreret under sex kronede Hoveder, — under høifalige Kong Frederik den Fierde, Christian den Siette, Frederik den Femte, Christian den Syvende, Frederik den Siette og vor nulevende allernaadigste Konge, Christian den Ottende; — thi jeg skal sige Dem, Grundstenen til Anstalten blev lagt den 6. Marts 1710.“

„Det er en mageløs Hukommelse De har, kæreste Madame Jensen! Hvorledes er det dog muligt, at De kan husse Adressecontoiret saa lang Tid tilbage?“

„Det staaer opskrevet foran i en gammel Bønnebog, som er gaaet i Arv til mig, fra min „„Bedstemo'ers-Mo'er,““ svarede hun. — „O, gode Hr. Petersen! vær saa god at holde stille et Dieblisk udenfor Anstalten, mens jeg sender et Hjer-tesuk ind i Porten! —

„Holdt Peer!“ sagde Petersen.

Kanen holdt igjen stille.

„Nei, det er dog altfor rædsomt!“ sagde Jomfru Abelaide halvhoit til sin Moder. „Gud, hvor jeg kieder mig, søde Mama! — maa jeg stige af Kanen, og gaae hen til Lotte og faae det Kappe-Mønster, du veed nok?“

„Hør, søde Petersen!“ henvendte Madamen sig nu til sin Mand; „maaſkee Abelaide og jeg kunde gjøre et lille Løb hen til Jomfru Knipsgaard i Klosterstrædet; vi skulle absolut have et Mønster hos hende; saa kunne vi gierne gaae hjem derfra, og sørge for en lille Forfriskning til Herrerne komme?“

„Hør, Kone!“ svarede han, „gør mig ikke kied af det med Jeres Brøyl! nu ere I komne op at kjøre, og saa skal det gaae efter mit Mønster, og Pinedød! ikke efter Jomfru Knipsgaards!“

„Tak! gode Hr. Petersen!“ sagde Mo'er Jensen, „De skal ikke opholde Dem længere for min Skyld.“

„Kjør til, Peer!“ hød Petersen og atter gik det videre.

„Sei! — vil du rende mig en Planke ind? — I Kanen Holoi!“ —

Med denne Tiltale blev Kanen pludselig standset paa Gam-meltorv; en Matros stod foran Hestene og havde grebet den ene ved Hovedtsiet.

„Varſko!“ raabte Peer.

Ja, jeg skal, den Onde tordne i mig! gi'e dig Varſko! Vil du holde af, naar du kommer rumstjeds med alle Læseil til! Tag dig i Agt, at jeg ikke luffer op under din Laaring og pud-ser dine Lanterner, du Svinesnude!“

„Ei'er du Svinesnyde til mei, du lampne Matraass?“ raabte Peer og reiste sig i Kanen; „jeg er, Dælen tyde mei! li'saa bra' Ka'l, som du! — jeg kjører for min Høsbond!“

„Det var Ret, Peer!“ sagde Petersen, „du skal Pinebød! ikke lade dig gaae paa; det har jeg sagt før!“

„Bil du ta'e Røven fra Dgene, du frosne Beegflat!“ raabte Peer, „du ska' itte giøre Nar af mei ikke; jeg har tient Rangen!“

„Ja, kom du nu udenbords, du aftaklede Tinsoldat!“ svarede Matrosen, „saa skal jeg, Diævlen lyne i mig! vise dig, hvad det betyder, at rende paa en stolt Sømand, som er indefrossen!“

„Ja, jeg ska' Dælen“ — mumlede Peer, og begyndte at bevæge sig ud af Kanen.

„Det er Ret!“ sagde Petersen, idet han greb Tømmen.

„Matrosen er fuld!“ harmonerede Madamen og Jomfruen.

„Destobedre for Peer!“ svarede Petersen, „jeg holder med ham, det er en tro og villig Karl.“

„Dg jeg holder med Matrosen,“ sagde Mo'er Jensen grædende; — Herregud! jeg kan ikke glemme min Styrmand for 45 Aar siden.“

Peer havde imidlertid nærmet sig Matrosen:

„Slip Dgene, si'er jeg! — jeg staaer for Rangen og Fædrelandet!“

„Dg jeg staaer paa halv Koft, og for din Snude!“ svarede Matrosen. — Dvekampen begyndte.

„Hvad er det? — kunne I, Kistere! hverken see eller lugte Politikammeret? — Trænge I til Opvartning?“ — saaledes spurgte pludselig en Politibetient, idet han havde Stoffen.

De Kiæmpende slap hinanden.

„Glaae ikke Peer! det er en tro og villig Karl!“ raabte Petersen til Politibetienten.

„Rør bare ikke Matrosen!“ raabte Mo'er Jensen, „han er af min Familie!“

„Vil I skrube Jer op i Kanen, begge To!“ sagde Politibetienten til Peer og Matrosen.

„Ja, men Matraassen ska' Dælen bandse mei! itte med ikke!“ raabte Peer.

Hvad siger du, Grødader!“ svarede Betienten, — „du skal forliges med din Kammerat! — Herop med dig!“

„Jo, ded ska' jeg,“ sagde Peer, idet han steg op i Kanen.

„Dg du med!“ befalede Betienten Matrosen.

„Tak! Deres Velbaarenhed med Pinden!“ svarede Matrosen, idet han svingede sig op ved Siden af Peer; det kunde ellers Naden her strax ha'e sagt mig, saa vare vi slets inte komne til at rage uklare.“ Han vendte sig derpaa til Selskabet i Kanen, og lettede paa Hatten, med de Ord: „Goddag! og Tak! for god Dmgang!“

„D!“ — gispede Madamen og Jomfruen.

„Ja, men nu vil jeg, Pinedød! snakke lidt med!“ sagde Petersen, idet han reiste sig i Kanen; „jeg staaer med Borger-
skab som“ —

„Ingen Sludder!“ afbrød Betienten ham; „kør ad Helvede til!“

„Jo, ded ska' jeg!“ svarede Peer, — og Kanen foer afsted med os alle Otte.

„Værsgo! Hr. Springberg! her er de 40 Rbd.“ — sagde Petersen til mig, hjemme i hans Stue. „Nu vil jeg ikke opholde Dem længer, for jeg er, Pinedød! gal i mit Hoved. — Adios!“

Hos Forfatteren faaes endvidere:

Bonden og de vilde Dyr. En Historie af P. N. Jørgensen. Andet Dplag. 2 Ark 8vo med Træsnit og Omslag. 16 Skilling.

Bonden i Tivoli. En Historie af P. N. Jørgensen. Siette uforandrede Dplag. 1½ Ark 8vo med Omslag. 16 Skilling.

Numer 2 af "Kjøbenhavnske Billeder" vil udfomme om kort Tid, og indbyder Forfatteren til Subscription paa en fortsat Række af samme, der agtes udgivet i tvangfrie Hefter til ubestemte Tider, hvert Hefte indeholdende et for sig afsluttet, tildeels folkeligt, Billede af det kjøbenhavnske Liv, og forsynet med Træsnit. Prisen vil ikke for noget Numer overstige 16 Skilling, og Subscriberterne, der faae Hefterne tilbragte, erholde samme 16 Procent billigere end Bogladeprisen. Subscription modtages hos Forfatteren, Bogtrykker P. N. Jørgensen, Trompetergangen Nr. 117.

Das Författeren langes erholdere:
 2. dertin og de vilde det. En Författer af H. H. 2.
 genfer Hæder Dags. 2. Hæder med 2. dertin og 2. dertin
 16 Skilling.
 3. dertin i Hæder. En Författer af H. H. 2. dertin og 2. dertin
 Hæder Dags. 1. Hæder med 2. dertin og 2. dertin
 16 Skilling.
 4. dertin af 2. dertin og 2. dertin. 2. dertin og 2. dertin
 16 Skilling.

**Taaes for 16 Skilling hos Författeren, Trompeter-
 gangen Nr. 117.**

